

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Ίνστιτούτου της παιδείας ως τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὴν περιοδικὴν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ γόρῳ ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΓΙΝΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔτος
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' ἀνὰ ἑκάστην ἔρχονται τὴν 1^{ην} ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,48
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δάφου.

Περίοδος Β' — Τόμ. 1^{ος} — 13 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰουνίου 1894 Ἔτος 16^{ον} — Ἀριθ. 18

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΤΙΕΡ
[Συνέχεια: ἴδε σελίδα 129]

15

Καθ' ὃν χρόνον ἐγίνετο ὁ διάλογος αὐτός, ἡ Κοραλία ἐβόδιζε πρὸς τινὰ ἀπομεμονωμένην καλύβην τοῦ χωρίου, ὅπου κατοῦκει ἡ κόρη τῆς Βασιλικῆς τῆς ἄλλοτε πλουστίας τῆς. Ἡ κόρη αὕτη εἶχε νυμφευθῆ ἓνα ναύτην, τὸν ὁποῖον συχνὰ εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ὁ κ. Μορδάς. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ ἄλλος λόγος ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν κυρίαν Μορδάς: τὸ παιδίον ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ τυφλωθῆ, εἰάν δὲν ἐτύγγαζον ἐπιμεμελημένης θεραπείας οἱ ὀφθαλμοὶ του. Ἐνθουσιάζουσα ὅσα ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν ἢ εὐτυχίαν τῆς, ἡ κυρία Μορδάς ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ μόνη τῆς τὴν θεραπείαν τοῦ μικροῦ. Ἐνόμιζεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξώφλιε ἐν χρέος πρὸς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, ἥτις εἶχεν ἀπεδώσῃ τὴν ὄρασιν εἰς τὴν κόρην τῆς.

Φθάσασα εἰς τὴν καλύβην ἡ κυρία Μορδάς, ἐτοποθέτησε τὸ παιδίον πλησίον τοῦ παραθύρου ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του καὶ τῷ ὑποσχέθη κουφέτα εἰάν ἤθελε καθῆσθαι ἡσυχίαν, χωρὶς νὰ κινήθῃ. Διὰ τῆς μίας χειρὸς ἔλαβε τὸν σωληνίσκον, τὸν περιέχοντα τὴν κόκκιν, τὴν ὁποίαν εἶχε διορίσῃ ὁ ἰατρός, καὶ μόλις εἶχεν εἰσαγάγῃ ἐξ αὐτῆς ὅσον ἔπρεπε ὑπὸ τὰ βλέφαρα, τὰ ὅποια ἀνήγειρεν ἐλαφρῶς διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς, ὅταν ὁ σύζυγός τῆς εἰσῆλθε.

«Σὺ ἐδῶ, Κοραλία!» ἀνέκραξε κατάκλητος. «Ἦσουν ἀκόμη ἔς τὸ κρεβάτι καὶ κουρασμένη, ὅταν βγήκα πρὸ μισῆς ὥρας. . .»

Ὁ κ. Μορδάς ἤρχετο νὰ διοργανώσῃ μετὰ τοῦ ναύτου ἓνα θαλάσσιον περίπαιον. Ἐνῶ δὲ συνωμίλει περὶ αὐτῆς τῆς υποθέσεως, ἡ σύζυγός του ἔδιδεν εἰς τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, τὰ κουφέτα, τὰ ὅποια τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ, καὶ εἰς τὴν μητέρα του ὀδηγίαν τινὰς περὶ τῆς θεραπείας, εὐρέθη δ' ἐτοίμη αὐτοχρόνως μετὰ τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μανώλιαν.

Ἐβόδιζον βραδέως, ὄχι μόνον διὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ συνωμιλοῦν καλλίτερα, ἀλλὰ διότι αὐτὸ ἦτο τὸ σύνηθες βῆμα τῆς κ. Μορδάς. Ἐστηρίχετο νωχελῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συντρόφου τῆς, ὅτε ἤρχετο ἡ δεκάτη. Ἀπεχωρισθῆ τότε ἀποτόμως αὐτοῦ καὶ ἀλλάζουσα βῆμα ἀνέκραξεν: «Καὶ ἡ ντομάτες μου;

— Ἡ ντομάτες σου; τί θέλεις νὰ πῆς; ἠρώτησεν ὁ κ. Μορδάς, ἐπιταχύνων μετ' αὐτῆς τὸ βῆμα.
«Ἦθελα νὰ κάμω, λέγει, πάντα σήμερον, καὶ ἐπειδὴ ἐνόμιζα ὅτι θὰ γυρίσω ἐνωρίς, δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὸν Ἀγγήωρα. . . Ὁ ἄφησθ' ἐκεῖ τῆς ντομάτες καὶ θά μου χαλάσουν.»

«Εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος ἦτο ἡ Λουκία ἐξερχομένη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς» (Σελ. 130, στήλ. 6.)

Παρὰ τὴν θύραν τοῦ κήπου εὗρον τὴν Εὐτυχίαν, κρατοῦσαν τὸ ταχυδρομεῖον.

«Νά, γράμμα ἀπὸ τὸν Ρολάνδον, μαμιά.
— ὦ, τὸν καίμενον! . . . τί εὐτυχία! Ἐχομεν δεκαπέντε ἡμέρας νὰ λάβωμεν γράμμα του.
— Λοιπὸν, Κοραλία; δὲν θὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα; γιατί το βάζεις ἔς τὴν τσέπη σου;
— Καὶ ἡ ντομάτες μου; Συλλογίσου ὅτι εἶνε ὄριμες καὶ

«... ότι αν δεν τας κάμω σήμερα το πρωί, δεν θα λάβω πλέον καιρόν, παρά ύστερ' από δύο μέρες. Και τότε πλέον θα είνε παραγινόμενες.

— Ήσυχάσατε, μαμμά, απεκριθή η Εύτυχία. Μου είχατε π'ή τι έσοπεύατε να κάμετε και επειδή έβλεπα ότι η ώρα περνούσε διεβίβασα την διαταγήν σας και τώρα η ντομάτες είνε 'ς τή φωτιά. Έβαλα τον Άγνηγορα και τας ανακατώνει.

— Α, σ' εύχαριστώ, είσαι πολύ καλή, είπεν η κυρία Μορδάς. Έλα τώρα να μου διαβάσης το γράμμα του Ρολάνδου. Δεν θα έχη βέβαια μυστικά.»

Ο κ. Μορδάς είχε καθήση απέναντί των προσποιούμενος δε ότι αναγινώσκει μετά προσοχής μίαν εφημερίδα, εκ των νεωστί ληφθεισών, παρετήρει την μητέρα και την κόρην. Μετ' ολίγον ίχνογραφήθη εις την διανοίαν του μία μορφή, ή της δεσποινίδος Θηρεσίας, τής οποίας ή ήρεμος φυσιογνωμία ήλθε να συμπληρώση το πρό των οφθαλμών του συμπλεγμα.

Αυτή υπήρξεν ή φύλαξ άγγελος τής παιδικής και νεανικής του ηλικίας και εις αυτήν απέδιδε την έντελή εύτυχίαν, τής οποίας άπήλαυε σήμερα. Έν τούτοις έκτός του δικαίου τούτου αισθηματος, έν άλλο εγένετο παρ' αυτώ από ήμέρας εις ήμέραν μεγαλείτερον: ή λύπη επί τω ότι είχε παραγνωρίση διά πολλόν καιρόν την σύζυγόν του, ότι ήγγονότι ήτο ικανή να πράξη. Και μολονότι επί τούτου τον είχε καταστήση, την προτεραιαν του θανάτου της, προσεκτικόν ή δεσποινίς Θηρεσία, έπρεπε να εύρεθη ή Εύτυχία δια να ναιδρούση τον οίκόν του επί τής αληθοῦς αυτου βάσεως.

Ο κ. Μορδάς βυθισμένος εξ ολοκλήρου εις τας σκέψεις ταύτας, είχε αφήση την ανάγνωσιν και άνεκίνει μηχανικώς δια τής άκρας τής ράβδου του ένα χάλικα, χωρίς να παρατηρήση ότι ή σύζυγός του και ή θυγάτηρ του, αφήσασαι τας θέσεις των, ίσαντο όρθιαι πρό αυτου.

Αντήλλασσον ποιηρόν μειδιαιμα και διά του βλέμματος ήρωτώντο πρόσθωρα έπεράσα, χωρίς να τας προσέξη...

Επί τέλους άνήγειρε την κεφαλήν και ίδων αυτάς εκεί ένώπιόν του, με συμπλεγμένους βραχιόνιας, ήγήρθη και λαβών, την μίαν κατόπιν τής άλλης, τας κεφαλάς των, τας έπίλησε διά παρατεταμένου φιλήματος. Μετά τούτο, χωρίς να προσθέση λέξιν — ώ, το κίνημά σου ήτο πολύ εύγλωττόν, — απεμακρόνθη.

«Μαμμά, τί έχει ο μπαμπάς; Φαίνεται πολύ συγκινημένος» ήρώτησε με δάκρυα εις τούς οφθαλμούς ή Εύτυχία.

— Ο καίμενος! τώρα μοί'ε μας απολαμβάνει την ζωήν, την οποίαν έσθε ανέκαθεν και δι' αυτό ήθέλησε να μας εύχαριστήση» είπεν η κυρία Μορδάς.

«Έν τούτοις το Άνθος τής Σοφίας ήλιξεν ότι θα μείνω πλέον εκεί όριστικώς, βαρυνθείς την ζωήν των πόλεων

Τώρα, πάμε να ιδούμε τί γίνεται ή ντομάτα, άφ' ου ή μπαμπάς σου έφυγε πριν λάβωμεν καιρόν να τον ανακινώσωμεν το γράμμα του Ρολάνδου.»

Εις το γράμμα τούτο ώμίλει περί τής ταχείας του επανόδου και διηγείτο τα κατά την έκτέλεσιν ενός σχεδίου, χρονολογούμενου από τής άναχωρήσεώς του εις Άμερικην — μιάς επισκέψεως εις τούς παλαιούς του φίλους Ίνδους.

Καθ' ήν ώραν έπεθεώρει τας ντομάτας τής ή κυρία Μορδάς, ή Εύτυχία μετέθη εις αναζήτησιν του πατρός της. Τον εύρεν εις το γραφεϊόν του, αναγινώσκοντα, αυτήν την φοράν μετά πάσης προσοχής, τας εφημερίδας.

«Άγαπητέ μου μπαμπά, τω είπεν, εάν τα πολιτικά δεν είνε σήμερα εξαιρετικώς ένδιαφέροντα, αφήσατέ τα όλίγον κατά μέρος, δια να μάθετε τί γίνεται ή Ρολάνδος.»

Ο κ. Μορδάς διέκοψε την ανάγνωσίν του. Έκείνη εξηκολούθησε:

«Πήγε να ιδή τούς προσφιλείς του αγρίους. Του έκαμαν πανηγυρικην υποδοχήν. Η θετή του μήτηρ, το Άνθος τής Σοφίας, εξέβαλε κραυγας χαρμοσύνης δια την σωτηρίαν του παιδιού της. Ίδου ή επιστολή του Ρολάνδου. Θα σας αναγνώσω τδ μέρος, που περιγράφει την συνάντησίν του με την γραίαν ινδην. Δεν είνε πολύ μακρόν.

— Διαβάσε το, παιδί μου.

«Μ' έβαλε να καθήσω πλησίον της, έγραψεν ή Ρολάνδος, επάνω εις δέρματα βονάσων και με παρεκάλεσε να τη διηγηθώ την ζωήν μου, από την ήμέραν που έφυγα εκείθεν. Κατελήφθη υπό αγρίας ζηλοτυπίας, όταν έμαθεν ότι επανεύρον την μητέρα μου. — Η λευκή γυναίκα με τα γλυκά τραγούδια, μου έλεγεν, είχε το γέλιο 'ς τα χείλη, όταν τα δικά μου μάτια έκλαιγαν. — Κατόπι προσέθετεν ότι όπως ή αντίλοπη ζητεί δια μέσου των ύψηλων χόρτων τα ίχνη του μικρού της, τδ όποϊον εφόνευσεν ή κυνηγός, ούτω κ' εκείνη ήκολούθη την άτραπόν διά τής οποίας είχεν απέλθη ή Ήλική της Άκτίς, και ήκροάτο τον άνεμον στενάζοντα, μήπως ήθελε διακρίνη την ριπήν του πνευμάτός της, επιστρέφοντος να την επισκεφθή. Φαίνεται όμως ότι ποτέ δεν άνεγνώρισε την πνοήν μου εις την πνοήν τής θεύλης, και τούτο τδ ώροσκοπίόν της δεν την ήπάτησε...

Επί τρεις ήμέρας ή φυλή επανηγύριζε πρός τιμήν μου. Έλαβα μέρος εις τας εορτάς ταύτας και εξετέλεσα πολλάς άσκήσεις, αλλά, τδ όμολογώ, όχι μετά τής προτέρας εύκνησίας. Η εύρωπαϊκή μου ένδυμασία μ' εστενοχώρει.

«Έν τούτοις το Άνθος τής Σοφίας ήλιξεν ότι θα μείνω πλέον εκεί όριστικώς, βαρυνθείς την ζωήν των πόλεων

και έπιθυμήσας τον άέρα τής έρήμου. Πόσον είνε μεθυστικός τω όντι! Έναμα ένα έπιπον περιπατών μέχρι του Μεγάλου Λιμένος, τον όποϊον ποτέ δεν ήλθισμονήσω, μ' ένα άλογον, τδ όποϊον εγώ ειχον αναθρέψη. Θα το ίδης, διότι μου το έχάρισαν πρός άνάμνησιν και τί το φέρω εις την Ευρώπην.»

Περί τα τέλη του Οκτωβρίου, πλησίον τής μεγάλης εστίας, περί την οποίαν έσχημάτιζον κύκλον, ή Ρολάνδος διηγήθη πολλάς λεπτομερείας τής αμερικανικής ζωής του, τας οποίας δεν συμπεριέλαβεν εις την άλληλογραφίαν του. Έπέδειξε μάλιστα και μερικά δοκίμια του, πεζά και έμμετρα τα όποια έμπετύρουν περί λαμπρού φιλολογικου τέλντου. Ο κ. Μορδάς τον συνεβούλευσε να το καλλιέρηση. Πολλήν χαράν ήσθήθησαν δια τούτο ή κυρία Μορδάς και ή Εύτυχία. Καταγινόμενος εις την φιλολογίαν είχε τώρα πώς να διερχετα τας μαύρας νύκτας του χειμάνος ή νεορός Καλονής.

Εν τούτοις ή ασθένεια, ή οποία επί μακρόν είχε βασανίση την Λουκίαν Μπρεβάλ, έθεραπεύθη. Ηδη ή νεάνη περιτρέχει την οικίαν έλην, βοηθούσα την μητέρα της και κάμνει μακρόν περιπάτους ανά τούς βράχους τής ακτής, όταν εύρίσκει εις τδ Δινάρ μετά τής Εύτυχίας. Αι δύο νεάνιδες έχουν πάντοτε χαρίεσαν σύντροφον την δεσποινίδα Ρομπριζέ. Αφ' ου έτελείωσε τας σπουδάς της, επέτυχεν εύκόλως παρα του οικογενειακού της συμβουλίου την άδειαν να κατοικήση εις την οικίαν τω κηδεμόνος της.

Ο Ρολάνδος χρησιμεύει συχνά ως άγγελιαφόρος μεταξύ τής επαύλειως και τής οικίας του συμβολαιογράφου. Διατρέχει τδ διάστημα επί του ώραιου και θυμοειδούς ίππου, τον όποϊον τω έχάρισαν οι άγριοι. Μίαν φοράν, περί τα άρχας του φθινοπώρου, επιστρέψας από τδ Δινάν, ή Καλονής διηγήθη ότι εύρε τον κ. Μπρεβάλ τόσον σκεπτικόν, ώστε δεν ήμπόρεσε να μη κάμη την παρατήρησιν.

— Θα ήτο καλλίτερον, είπε, ή προσποιηθώ ότι δεν το έννόησα. Αλλά, βλέπετε, θα σφάλλω ακόμη πολλόν καιρόν έως ότου συνηθίσω αυτήν την καταραμένην εθιμοτυπίαν. Όπως δήποτε χάριν εις την άδιακρισίαν μου έμαθα μίαν εϊδησιν, την οποίαν θα σοι ανακοινώσω έμπιστευτικώς. Φαίνεται ότι θα πωλήσουν τδ συμβολαιογραφείον. Ένας νέος, ή οποϊός πρόκειται να νυμφευθή εις ήν Δινάν, ζητεί να το αγοράση υπό όρου τούς όποιους ή κ. Μπρεβάλ, εύρίσκει πολύ συμφερτικούς. Έπερίμεναν την όριστικήν απόφασιν σήμερα τδ πρωί, και δι' αυτό ή κ. Μπρεβάλ ήτο τόσον άνησυχος.

— Και ποιός σου τα είπεν αυτό; ήρώτησεν ή Εύτυχία.

«Τί περίεργή που είσαι!... Αλλά μάθε το, δεν περιράζει. Το μυστικόν είνε απλούστατον. Μου τα είπεν ή δεσποινίς Ρομπριζέ την οποίαν συνήτησα εις την αϊλήν. Κατέβηκε να δώση ζάχαριν εις τδ άλογον μου. Την γνωρίζει αυτό τδ διαβολομένο και μάλιστα το πλησίαση χρεμετίζει.»

Το αποτέλεσμα τδ όποϊον έπεθύμουν δεν έβράδυνε, διότι την επομένην πρωίαν ή κ. Μπρεβάλ ήλθε ναναγγείλη ή ιδίος την μεγάλην εϊδησιν, ή οποία τόσην του έπροξένη χαράν. Ταύτοχρόνως άνεκόινωσε και την πρόθεσίν του να κατοικήση του λοιπού εις τδ Δινάρ, — εϊδησις ή οποία εγένετο δεκτική εις την Μανωλίαν δια ζωηρών χειροκρητημάτων. Μετά εξ έβδομάδας τδ δνεiron έπραγματοποιήθη. Ο κ. Μπρεβάλ ήγόρασεν, όχι μακρόν τής Μανωλίας, μίαν κοιμητήν οικίαν επάνω εις την θάλασσαν, επαυλιν θεμελιωμένην επί των βράχων τής ακτής, με μεγάλους εξώστας επί των όποιων ένόμιζε τις ότι εύρίσκειται επί τής γεφύρας ατμοπλοίου.

Πόσον ήγάπα ή Άλίχη να κάθηται εις τούς εξώστας αυτούς και να παρακολουθή την άφροειδή γραμμήν του ποταμού, ή οποϊός έπροχώρει μέχρι του κήρου Ρομπριζέ. Και ακολουθούσα την διεύθυνσίν του, πόσα ώνειροπύλει ή κάμει, πόσαι τη ήρχονται άναμνήσεις τής παιδικής της ηλικίας!... Αλλ' ή κυρία Μπρεβάλ δεν ήγάπα πολύ τας ρεμβάσεις νεάνιδας και ήξευρε να θέτη εις κίνησιν τδ πνεύμα και τούς πόδας κεινων, τας οποίας είχεν εις την έπίθεψιν της. Ούτως ή Λουκία και ή Άλκη την εβόηθουν πολύ εις την εγκαταστασιν. Όλη ή οικία έπρεπε να έτοιμασθή, και γρήγορα μάλιστα, διότι μετ' ολίγον ή Άννικα, ή σύζυγός της και τδ μικρόν της θα ήρχοντο να κατοικήσουν εκεί επί τινα καιρόν. Τδ μικρόν είνε κόρη και όνομάζεται Σιμόνη. Πρός τιμήν του αυτου τδ όνομα εδόθη και εις την νέαν επαυλιν.

Μεταξύ αυτής και τής Μανωλίας ούρε - κ - έλα άδιάσκοπον. Τα πάντα εχρησιμευον ως πρόφασις συγκεντρώσεως. Όνομαστικώς εορτάς, γενέθλια, συναυλίας, αυτοσχέδιοι θεατρικοί παραστάσεις, παντός είδους διασκεδάσεις, τούς συνήθουν πότε εις την μίαν επαυλιν, πότε εις την άλλην.

Μεθ' έλην την εσθυμον ταύτην ζωήν, ή σοβαρά αυτή εργασία δεν παραμελείται από κανένα. Επί ώρας ολοκλήρους ή Ρολάνδος μένει κλεισμένος εις τα δωμάτια του μελετών και γράφων. Είνε ή προσφιλετέρα του ένασχόλησις' χάριν αυτής εγκατέλειψε την ιδεαν να καταταχθή εις τον στρατόν. Μόνον δια να έπληρώση τδ πρός την πατρίδα καθήκον, εζήτησε να υπηρετήση επί έν έτος.

— Και ποιός σου τα είπεν αυτό; ήρώτησεν ή Εύτυχία.

«... Ηδη εζήληθεν από την σχολήν του Σαιν-Σύρ και ή Μάξιμος Μπρεβάλ, με πολύ καλήν σειράν. Ο Ρολάνδος τω επροσέθη ότι θα ένήργει να καταταχθή εις τδ σύνταγμα του. Και τω όντι το κατέρθωσε. Πριν άναχωρήσουν από τδ Δινάρ και οι δύο, χάριν της ύπηρεσίας των, πόσον εύτυχής και υπερέφανος ήτο ή Λουκία, εξερχομένη μετά του αδελφού της, κομπού και εύσταλοῦς αξιωματικού, τον όποϊον έλοι έθαυμάζον και ήγάπων. Και μετά την άναχωρήσιν των, αι τρεις νεάνιδες, διεσκεδάζον με τας έπιστολάς των δύο νέων, τας οποίας άνεγίνωσκον από κοινου, και εξεκαρδίζοντο από τα γέλια με τα άστεία του στρατιωτικού βίου, τα όποια ή Ρολάνδος προπάντων διηγείτο με πολλήν χαρίν.

«Επειτα συνέχεται.»

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΜΗΛΟΔΕΛΤΗΣ

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 134]

Το χα τ ζ ι ν του έστρεχεν ως αστραπή, έχον τον μακρόν τράχηλόν του ηπλωμένον πρός τας άμμουσ τας οποίας οι ταχείς πόδες του άνύψωνον εις σύννεφα' ή δέ μικρός ίππευς άνεφώναι και εκραύγαζεν υπό τής χαράς του ως άειδείας.

Αλλά ταχέως έβαρύνθη τας δρομάδας και τας αντικατέστησε δια των δυνων. Εύμορφοι και κομφοί και ζωηροί όνοι τής Σαϊδ έφερον τον μικρόν πασά έν επί τής ράχεώς των κεκαλυμμένης δια ταπήτων έρυθρών και χρυσοκεντήτων.

Τέλος παραιτήσας και τούς δνους εξηκολούθει να εξερχεται εποχούμενος έντός άμάξης συρομένης υπό ίππων κωδωνοφόρων.

Έν τή ηλικία καθ' ήν τα παιδία έν Ευρώπη σικριτώντο υπό χαράς όταν άρχίζουσι να μαθηάσωσιν ίππασίαν, τδ πασα δ ά κ ι εϊχεν ήδη δοκιμάση και μεταχειρισθή πάντα τα ζώα των όποιων οι πόδες ύπηρετούσι την πλουσίαν και εύδαίμονα Άνατολήν, και είχε κορεσθή. Και έν ή τα άμαξοστάσια και τα ίπποστάσια του έβρισκον άμαξών και ίππων, τδ πασα δ ά κ ι ένόμιζεν έαυτδ ως τδ δυστυχέστατον των παιδιών, έστερημένον παντός είδους μέσου μεταφοράς.

Την ήμέραν εκείνην μετά τδ τέλος τής βροχής, είχεν αναβή εις τδ δώμα και εκείθεν έβλεπε μελαγχολικώς τούς έκτεταμένους κήπους του και έσυλλογίσκετο πώς να διέλθη την ήμέραν του. Αίφνης βλέπει μακρόθεν έρχόμενον τον Μαχμούδ μετά τής καμήλου του και εύθως κροτεί τας παλάμας του και εισέρχεται εις των δούλων του.

«Άχμέτ, είπε τδ πασα δ ά κ ι, βλέπεις εκείνην εκεί την καμήλαν;»

«Ο δούλος έφερε την χείρα εις την καρδίαν του ως σημείον σεβασμού. «Νά μου την φέρης λοιπόν να καθίσω επάνω της. Πήγαινε γρήγορα. — Ορισμός σας, πασα δ ά κ ι μου. Και ταύτα είπων ή δούλος εζήληθε δρομαίως.

Μετ' ολίγον εισήχθη ή καμήλος εις την αϊλήν, ως είδομεν άνωτέρω, και ή μικρός Ίβραϊμ κατέβη. Χωρίς δε να δείξη καν ότι είδε τον μικρόν καμηληλάτην επλησίασεν εις τδ ζώον και τδ έμάστισε δις δια του μαστιγίου του εις τα γόνατα. Η καμήλος εύθως εγονυπέτησεν, ή μικρός άνέβη επί τής ράχεώς της και αυτή άνωρθώθη πάλιν και ήρχισε να περιπατή.

Και κατ' άρχάς μεν τα πάντα εβαινον κατ' εύχην. Διότι ή Ίβραϊμ εκάθητο επί τής καμήλου ύπομειδιών και αγαλλόμενος, αυτή δε δια των μεγάλων βηματων της εδάδιζε βραδείως εις τας δειδροστοιχίας του κήπου του πασα μετά τής αυτης ήρεμίας ως εάν έφερε σύνθετος φορτίον. Ομιλος δούλων παρηκολούθει έτοιμος να ύπακούση προθύμως εις την έλαχίστην έπιθυμίαν του μικρού κυρίου.

Επί δε του εξώστου του χαρεμίου δύο γυναίκες, ή μητήρ του Ίβραϊμ και ή θεία του έγέλων καγχάζουσαι δια την νέαν ταύτην ιδιοτροπίαν του μικροσκοπικού πασα. Και του Μαχμούδ ή χαρά δεν ήτο μικρά, διότι ή μικρός καμηληλάτης παρακολουθών και αυτός την καμήλόν του διενεούτο την άμοιβήν την οποίαν έμελλεν εζάπαντος να λάβη.

Αλλά τδ πασα δ ά κ ι μετ' ολίγον έβαρύνθη τδ βραδύ βάδισμα της καμήλου και ήθέλησε να τρέξη ταχύτερον. Υψωσε τδ κο υ ρ μ π ά τ σ ι και έμάστιξε δυνατά και επανειλημμένως την καμήλον, ήτις ήρχισε να καλπάζη ή μάλλον να άναπηδάζη ούτως ώστε ή μικρός αναβάτης άνετινάσσετο επί τής ράχεως τής καμήλου.

Και κατ' άρχάς μεν ή Ίβραϊμ έγέλασε διότι εφάνη εις αυτόν νόστιμον τδ κοπιώδες τούτο παιγνίδιον' αλλ' έπειτα άφ' ου μάτην προσεπάθησε να την αναγκάση να κανονίση τδ βήμα τής και να τρέξη, ώργισθή και κατακόκκινως εκραύγαζε και ταυτοχρόνως έμάστιζε. Αλλά βλέπων ότι ουτε αι κραυγαι ουτε αι πληγαί επετύγγανον προσεκάλεσε τον Μαχμούδ να αναγκάση την καμήλόν του να τρέξη. «Πού είνε τδ ραβδί σου; εκραζε πρός αυτόν ή Ίβραϊμ μανιώδης.

— Μου έπεσε και τδ έχασα. — Βώδι, βλάκα! άνεφώνησε τδ πασα δ ά κ ι. Που άκούσθη ποτέ καμηλιάρης χωρίς ραβδί! Αί, έβαρβήθηκα πλέον... Η καμήλος ως εάν έννόησε τί είπεν ή μικρός Ίβραϊμ, παρεύθως έκλινε τα γόνατα δια να καταβή ή όχηγράμυτα ήτις επεκάθητο επί τής ράχεώς

«... Η καμήλος ως εάν έννόησε τί είπεν ή μικρός Ίβραϊμ, παρεύθως έκλινε τα γόνατα δια να καταβή ή όχηγράμυτα ήτις επεκάθητο επί τής ράχεώς

«... Η καμήλος ως εάν έννόησε τί είπεν ή μικρός Ίβραϊμ, παρεύθως έκλινε τα γόνατα δια να καταβή ή όχηγράμυτα ήτις επεκάθητο επί τής ράχεώς

«... Η καμήλος ως εάν έννόησε τί είπεν ή μικρός Ίβραϊμ, παρεύθως έκλινε τα γόνατα δια να καταβή ή όχηγράμυτα ήτις επεκάθητο επί τής ράχεώς

της. Άλλα η μυία εκείνη ητο μακιάδης και είχε μάλιστα και κέντρον.

«Νά, νά, νά! παλιοκαμήλα, επανελάμβανε το πασαδάκι και εκένει δια της δξείας λαβής του κορμπατσιου του την κεφαλήν, τα ότα, την ρίνα του δυστήνου ζώου, όπερ υπεχώρει γογγύζον υπό φρίκης.— Νά και σύ, παλιοκαμηλιάρη,» ειπε τύπτων άπανθρώπως τον δυστυχή Μαχμούδ, όστις προσεκάθει δια των χειρών του να προστατεύση την κάμηλόν του.

Ο δόσμοιρος καμηλιλάτης σταυρώσας τους βραχιόνιας του εκάλυψε το πρόσωπόν του και έδέχετο τας πληγας άγογγύστως. Και πώς όχι; άφ' ου αυτός μόν ητο υιός φελλάχου, ό δε τύπτων αυτόν δέν ητο υιός φελλάχου.

«Και τώρα, παλιόσκυλο, ξε' άπ' εδώ!» ειπεν ο Ιβραήμ άφ' ου εβαρύνθη τύπτων τον Μαχμούδ.

Τα άνωτέρω συνέβαινον εν τή κήπω και δια να εξέλθη ο Μαχμούδ δια της μεγάλης πύλης άφειλε να διέλθη δενδροστοιχίαν εις την άρχήν της οποίας ίστατο άπειλητικόν το πασαδάκι.

Όθεν δια τον φόδον του κορμπατσιου ίστατο άκίνητος και η κάμηλος και ο Μαχμούδ, ως σκεπτόμενοι τρόπον τινά τίς θα άποφασίση να προχωρήση πρώτος. Τούλάχιστον ούτω πως εξήγησεν ο Ιβραήμ την θραδύτητά των και χαίρων και αγαλλόμενος διότι έβλεπεν ότι τον εφοδούντο ανεκάγχασε θορυβωδώς και άπεχώρησε καταλείπων εις αυτούς έλευθεραν την διόδον.

Εν φ' δε ο Μαχμούδ εξήρχετο άμέριμνος, ώρμησεν ο Ιβραήμ και πλησιάσας έρριψε κατά πρόσωπον αυτού... δύο μετζίτια χρυσά! Τά δύο ταύτα εύμορφα και στιλπνά νομισματα κατεκυλίσθησαν κατά γής, ό δε Μαχμούδ έρμησε μετά προφανούς άπληστίας και χαρής και τα έλαβε. Προθύμως δε θα παρεδίθε και έαυτόν και την κάμηλόν του εις τας ώμότησας του μικρού Ιβραήμ, εάν αυτός ήθελε να επαναλάβη το εύάρεστον και ανέλπιστον εκείνο παιγνίδιον.

Εν φ' δε εξήρχετο εκ της πύλης ο καμηλιλάτης και η κάμηλος, ό μικρός φελλάχος ήκουσε νέον βλήμα συρίζον πλησίον των ώτων του και ταυτοχρόνως ήκούσθη η φωνή του Ιβραήμ:

«Νά, Ουαλέδ, πάρε αυτό εις τον τόπον του ραβδιού σου.»

Και έρριψε το κορμπάτσι, εξάισιον κουμπάτσι, εκ λωρίδος δέρματος Ιπποποτάμου μετά λαβής άργυροτέυκτου!

Επανερχόμενος ο Μαχμούδ οίκαδε ήσθάνετο πόνοιας καυστικούς εις την ραχίαν του' άλλ' οι πόνοι έμετριάζοντο καθ' όσον έβλεπε το πολυτελές όργανον, το όποιον τας επροξένησε, και ήσθάνετο τον χρυσούν ήχον των μετζιτίων.

Φ.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

[Συνέχεια: τας σελ. 131]

Και εδυθίσθησαν και οι δύο εις το δάσος όσον το δυνατόν βαθύτερον. Άν είχαν στρέψη την κεφαλήν θα έβλεπον μορφήν τινα γυναικείαν να γελά άγρίως εν φ' τους παρετήρει ητο η μητριά των, η μάγισσα! ήξευρεν ότι τα παιδιά είχαν αναχωρήση και είχε παρακολουθήση κρυφίως και είχε μαγεύση όλας τας πηγάς.

— Καλά, καλά, ειπε με κακεντρέχειαν τώρα είμαι βεβαία χωρίς άλλο θα σας φάγουν οι λύκοι.

Τα παιδιά επεριπάτησαν πολλήν ώραν και η μόν αδελφή ώμίλει δια του στοματίου της, ό δε αδελφός, το ζαρκαδάκι δια των οφθαλμών του των όποιών το βλέμμα ητο τόσον θωπευτικόν και γλυκύ.

Εφθασαν εις καλυδόςπιτόν τι άνευ παραθύρων, από το όποιον μόνον τα άστρα ήδύναντο να βλέπωσι, διότι εφωτίζετο από άνοιγμα καμωμένον εις την στέγην, ητις ητο κεκαλυμμένη υπό ωραιότητας και ποιικιλύχρων άνθων.

Η κόρη διευθύνεται προς την θύραν, την ώθει και παρατηρεί το ζαρκαδάκι εισάγει το άκρον του λεπτού ρύγχους του' είδον ότι το καλυδόςπιτον ητο εγκυκαταλειμμένον.

— Τί καλά! άνέκραξεν η αδελφή θα μείνωμεν εδώ' θα είνε η κατοικία μας' το παλατάκι μας' άς το στολισώμεν όσω εμποροῦμεν περισσότερον.

Μετ' όλίγον δε άνεφώνησε:

— Κύτταξε, πόσαι άράχλαι έχουν κάμη τους ιστούς των! Πρέπει να τους βγάλωμεν' άλλά ξερείς, αδελφούλα μου, να μη σκοτώσωμεν τας άράχλας' δέν πρέπει να τας κάμωμεν κακά' δέν πρέπει ποτέ να βλάπτημεν κανένα, πρό πάντων άν είνε πλέον άδύνατος. Άς τας βγάλωμεν έξω όπου εμποροῦν να ύφάνουν με άνεσιν τον ιστόν των.

Και μίαν προς μίαν τας εξέβαλον εκτός του καλυδόςπιτου υπό έν δένδρον, εκεί πλησίον.

Επρεπε να ιδήτε τα δύο αδελφια πώς εϊργάζοντο' το ταλαιπωρον ζαρκαδάκι εκαιμεν ό, τι ήδύνατο δια να γίνη πάλιν παιδίον' δρόμον ιστάμενον επί των όπισθίων ποδών του προσεπάθει να μεταφέρη τας άράχλας δια των δύο εμπροσθίων.

Τρέξαν εις το δάσος, επανήλθε φέρν μέγαν κλάδον τον όποιον άπερύλλισσ αφήσαν δε εις αυτόν άπλήν μόνον ροῦνταν προς τα κάτω ήρχισε να ξεσκονή τους τοίχους.

Άφ' ου ετελείωσε και εστάθη εις ό μέσον δια να ιδη το αποτέλεσμα της εργασίας του παρετήρησεν ότι οι τοίχαι ησαν χρυσά, λάμποντες όλοι ώσαν η ητο εκεί το δωμάτιον του ήλιου.

Η αδελφή, ητις, κατά το διάστημα τουτου ειχε κατασκευάση σάρωθρον δια των βελονοειδών φύλλων της πεύκης, εις το μέσον των όποιων έθαλε μακρόν ζύλον, έσάρωνε, έσάρωνε, επί τέλους το έδαφος της καλύθησεν αντί του χώματος με το όποιον εκάλυπτετο μέχρι των εκάλυφθη υπό ωραιότητας μαρμαρων.

Είς τινα γωνίαν άνεκάλυψαν παλαιά χωλήν τράπεζαν, εις την έστιαν παλαιών χύτραν και παλαιόν κοχλιάριον.

Επειτα έφεραν χλόην και χόρτα να στρώσωσι πτωχικήν κλίνην. Μεταύτ' εζήληθον εις εύρειαν άγρίων τυψοκαρπών, χαμαικεράσων, λεπτοκαρμών, διότι επείνων πολύ, εύτυχώς δε εύήσκουσι μικράν αίγα, ητις άρίνει άνω άντιστάσεως να την άμείλῃσιν. Τα άδελφια βλέποντα πόσον ητο εύκειθής, η παραλαμβάνουσιν εις το καλυδόςπιτον.

Δέν διέτρεχον πλέον τον κίνδυνον η ποθάνωσιν από την πείναν, ούτε από την δίψαν, ούτε από το ψύχος, άφου και τρεφήν εύρον και στέγην.

Την εσπέραν όταν αποκοιμώνται εις τής εκ χόρτων γλός, ό αδελφός χησιμεύει ως προσκεφάλαιον εις την αδελφήν και όνειρεύονται.

Υποκάτω από το μεγάλο δένδρον άράχλαι ύφαινον ιστόν άπαρμιλλοῦ λυπτότητος, άλλ' όταν παρετήρει κακός εκ του σνεγγυς έβλεπεν ότι δέν ησαν πλέον άράχλαι, άλλά μικροσκοπικά ύφαιτρία με μικρά μικρά γεράκια. Είργάζονται τυχέως και εγέλων εργαζόμεναι. Άσ καιρού εις καιρόν διήρχετο ύψηλή και ωραία γυνή, ητις παρετήρει αν έκαμπε όπως έπρεπε το έργον των. Ητο η βεσίλισσα των άραχλών.

— Δουλεύετε, δουλεύετε! τας έλασιν δουλεύετε δια τα δύο μικρά, τα όπισθία έλυθησαν και δέν μας έθανάτωσαν και μας έφεραν εδώ με τήσιν κλωσύνην.

Όταν τα δύο μικρά άφυπνίσθησαν δέν εκαινετο πλέον' επάνω εις την χλόην άλλ' εις ωραίαν κλίνην, ητις ητο στρωμένη με δροσερά εύώδη άνθη.

Εν γένει το καλυδόςπιτον μετέβηθη εις εύραιον κομψόν παλατάκι.

Τά δύο αδελφια εξέρχονται καθ' ένστην μαζί' τρέχουν, αναρριγώνται εις τους αποτόμους βράχους. Η αδελφή την άσκησιν ταύτην κατέστη τόσον επιτηδεία όσον και ό αδελφός της.

Δέν ειξεύρω πόσον καιρόν εξήσαν τοιουτοτρόπως, άλλ' ειξεύρω ότι η αδελφή εγενεν ωραιότητα νεανίς, με κόμην ξανθήν, χρυσήν, καταπίπτουσαν μέχρι των πτερών, και ότι ειχεν ωραίους οφθαλμούς, παραδόξου γαλανού χρώματος, οφθαλμούς μελαγχολικούς συγχρόνως και παιδρούς.

Ο δε αδελφός ειχε πολύ μεγαλώση και εις την κεφαλήν του ειχε φυτώση εν δενδρύλλιον χωρίς φύλλα.

Εζων δε έν ήσυχία, και ησαν εύτυχέες.

Άλλα πρῶταν τινα άφυπνίσθησαν υπό παιδρού ήχου σάλπιγγος. Τα παιδιά ουδέποτε ήκουσαν τοιοῦτό τι, η δε αδελφή εφοβήθη' άλλ' ό αδελφός μόλις ήκουσε τους ζωηρούς τόνους ανωρθώθη ένθουσιωδώς δέν ητο δυνατόν να μείνη εις την θέσιν του' τρέχει εις την θύραν, την άνοίγει, έτοιμος να όρμηση εκει όπόθεν ήρχετο ό ήχος.

Άλλ' εκρατήθη από το πλεκτόν εκ λυγαριάς σχοινίον το όποιον η αδελφή εκράτει δεμένον εις την χείρά της.

— Τι έχεις, αδελφούλα μου; Μήπως έπεράλαθης;

Τότε ό αδελφός παρακαλεί:

— Άφησε με να ύπάγω' θα επανέλθω μετ' όλίγον' θα είμαι φρόνιμος' θα κρυφθώ και δέν θα με ιδη κανείς.

Και δάκρυα μεγάλα έρρουν εκ των οφθαλμών του. Τόσον δε θερμώς παρεκάλεσεν ώστε η αδελφή ενέδωκε και έλυσε το σχοινάκι από το χρυσούν περιλαίμιον.

— Άλλά σε παρακαλώ, του ειπε, έλα γρήγορα όπίσω'. εγώ δέν θα φύγω' άπ' εδώ' συλλογίσου ότι σε περιμένω και ότι εκάστη στιγμήν την όποιαν διέρχεται μακράν από εμε είνε στιγμή λύπης δι' εμέ. Δια να έννοήσω ότι είσαι σκῆπτρα τρεις φορές την θύραν και ειπέ:

— Άνοιξε, αδελφούλα!

Άφ' ου δε την έοίλησε περιπαθώς τον άφηκε να αναχωρήση.

Ο αδελφός εκίρησε παιδρούς και δια ζωηρών πηδημάτων εισήλθεν εις το πυκνόν μέρος του δάσους.

Είχεν εξέλθη ο βασιλεύς εις κνήγιον με όλους τους μεγιστάνας της αυλής του. Είδον το εξήχος χριτωμένον ζών και το εκνηγύθησαν δια να το συλλάβουν, άλλά ματαίως' ότε ένόμιζον ότι το εφθασαν, δια γιγαντιαίων πηδημάτων απεκαρβύνετο και εδυθίστο εις το μάλλον πυκνόν μέρος του δάσους.

Το κνήγιον τουτου έπερψε πολύ τον αδελφόν' ότε δε ένόκτωσεν άνάδελαν δια την εκάυρουν την σύλληψιν' της ωραιότητας δορκάδος.

Ο αδελφός έπέστρεφεν εις την κατοικίαν όπου τον επεριμένεν άνυπομόνως η αδελφή του' δέν αφήκε να κτυπήση, άλλ' ήνοιξε μόνη της.

ήσθάνθη ακούουσα δλην την ήμέραν τα μακρυά μου! τα όποια έννόησε ότι ησαν πυροβολισμοί' ήκουσε πρόσέτι και τους ήχους της κυνηγετικής σάλπιγγος, και ύλακας κυνών' εξ όλων αυτών έννόησεν ότι ητο κνήγιον.

Τότε ό αδελφός πλήρης χαρής ώμίλησεν εις την αδελφήν του περι του βασιλέως' ητο νέος, ητο ωραίος' τον ειχε κυνηγήση με πολλήν επιτηδειότητα, άλλ' αυτός κατώρθωσε να διαφύγη.

[Επειτα το τέλος]

Σοφία Δημοῦ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΙΧΑΛΗΣ

Ποταμός έχωριζε δύο χωρία' ητο δε τόσον πλατύς και όρμητικός, ώστε δέν ητο δυνατόν να γίνη γέφυρα προς συγκοινωνίαν των δύο χωρίων. Ησαν δε οι χωρικοί ήναγκασμένοι να μεταβαίνωσι δύο ώρας μακράν όπου ο ποταμός ητο στενότερος και υπήρχε μικρά γέφυρα. Όσοι όμως ειχον σπουδαίαν εργασίαν έδιδον όλίγα λεπτά εις τον μπαρμπα-Μιχάλην όστις ειχε λέμβον και τους μετέφερεν εις την άπέναντι όχθην έντός ενός τετάρτου της ώρας.

Ο μπαρμπα Μιχάλης ειχε τρεις υιούς, ότινές τον εβόηθον εις το έργον του.

Εσπεραν τινα εν φ' οι τρεις νέοι επέστρεφον εκ του άπέναντι χωρίου και ητοιμάζοντο να δέσωσι το πλοιάριον των, είδον δύο κυρίους περιμένοντας.

— Έχετε καιρόν να μας περάσετε; ηρώτησαν αυτούς οι ξένοι.

— Άν μας πληρώσετε καλά, γιατί όχι; ειπεν ο μπαρμπα Μιχάλης παρεβαίνω μεταξυ των ξένων και των υιών του.

— Λοιπόν πόσον θέλετε; και γρήγορα διότι βιαζόμεθα.

— Πόσα θέλομεν! όσον είνε καλά. Βλέπετε όπου και αν είνε θα νυκτώση και μεξ άκομη δέν εδειπνήσαμεν. Το ρεύμα είνε δυνατόν και θέλομεν ένα όλοκλήρον τέταρτον της ώρας να πάμε και άλλα τόσον να γυρίσωμε... χωριστά τον κόπο μας...

— Άφες τα λόγια και πέ μας, σε φθάνει μία δραχμή; είνε μάλιστα και άσημένια, ειπεν ο νεώτερος ξένος.

— Μία δραχμή; ειπεν ο μπαρμπα Μιχάλης, καλά, μπήτε μέσα, κύριοι.

Εν φ' ητοιμάζοντο να εκκινήσωσιν ήλθε γρατά τις τεταραγμένη και περίλυπος και ειπε προς τον λεμβούχον:

— Μπαρμπα Μιχάλη μου, να χαρής τα παιδιά σου, πάρε με και μένα. Έχω τον άνδρα μου άρρωστον και θέλω να αγοράσω τα ιατρικά.

— Μία δραχμούλα άσημένια, ειπε

προς την γραίαν ο μπαρμπα Μιχάλης.

— Και του να την εύρω, μπαρμπα Μιχάλη μου; ο Θεός ειξεύρει πώς ρικονόμησα όσα θα δώσω'ς τα ιατρικά. Δέν έχω η καίμενη!

Άλλ' ό λεμβούχος ητο άκαμπτος' ουδέ οι δύο ξένοι εράνησαν καν ότι ηκουσαν την συνδιάλεξιν.

— Λοιπόν, κυρούλα μου, καληγούτα σου! άφ' ου δέν έχεις τον καλό σου, πήγαινε πεζή δύο ώρες δρόμο ως τη μικρή γέφυρα και γλυτώνεις την άσημένια τη δραχμούλα.

Το πλοιάριον εξεκίνησεν, η δε γραία απέμεινεν έξω κλαίουσα και παραπονούμένη.

Μετά τέταρτον της ώρας άπεδιάσθησαν οι ξένοι εις την άπέναντι όχθην άφ' ου έδωκαν εις τον μπαρμπα Μιχάλην την δραχμήν. Εν φ' δε την εσφιγγεν εις την χείρά του μετά χαρής και ητοιμάζετο να εξέλθη και αυτός, δέν ειξεύρω πώς παρεπάτησε και έπεσεν εις τον ποταμόν. Εύτυχώς τα νερά ησαν ρηγά και δέν έπαθε τίποτα. Εγάλασαν όμως τα σχέδιά του' διότι ειχε σκοπών να ύπάγη εις το κνήγιον μετά των υιών του και να πήη την δραχμήν δλην'ς την ύγειαν της γρηούλας που ήθελε και καλά να περάση χάρισμα.»

Πριν προσθάσωσιν οι υιοί του να τον βοηθήσωσιν εξήλθεν ο μπαρμπα Μιχάλης και έσταξεν όλος.

— Δέν είνε τίποτα... δέν είνε τίποτα, ειπεν οι δύο ξένοι άπομακρυνόμενοι.

— Δέν είνε τίποτα! μά... ειπεν ο μπαρμπα Μιχάλης, η δραχμούλα μου η άσημένια, η δραχμούλα μου!

— Δέν σου την έδωκαν; ειπεν οι υιοί του.

— Μού την έδωκαν, μά μου φαίνεται πώς μου έπεσε'ς τον ποταμόν.

Και παρετήρει βλακωδώς τον ποταμόν και εσταξεν όλος. Αι τρίχες κεφαλής του ησαν κολληται εις τους ροτάφους του και ετινάσσετο ως σκύλος βρεγμένος.

— Πάμε πίσω, πατέρα, ειπεν οι υιοί. Το ελάχιστον να εύρίσκαμεν την γρηούλα να μας δώση ό, τι έχη να μη γυρίσωμε με άδεια τα χέρια.

Ότε ησαν εις το μέσον του ποταμού, εράνη λέμβος, δύο νέοι ρωμαλέοι εκωπηλάτων και η γραία εκάθητο έντός φαίδρα και δοξάζουσα τον Θεόν.

Τί συνέβη;

Τους κλαυθμούς της γραίας ήκουσεν ο γείτων του μπαρμπα Μιχάλη και συνεκινήθη διότι ητο άνθρωπος εύπλαγχος και εύσεβής. Ητο δε πλοιάριος και ειχε το πλοιάριον προς ιδίαν του χρήσιν δια να αλιεύη χάριν διασκεδάσεως και ουδέποτε το έμίσθωσε προς μεταφοράν έπιδατών. Λοιπόν παρέλαβε την γραίαν

Φ.

